

fremmet i den foreliggende Skikkelse, har jeg ment at kunne slutte mig dertil. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Sagen til uforandret Vedtagelse.

Hage: Det er snart ca. 50 Aar siden, at man begyndte at forhandle om Ordningen af Fiskeriet i Randers Fjord og Gudenaåen. Der blev nedsat en Kommission angaaende Sagen, og der var megen Strid og Splid om, hvorledes den helst skulde ordnes. Det var tidligere nærmest Frisenvold Laksegaard, der ejedes af private, som gav Anledning til Striden, idet den Mand, der ejede Gaarden, vel havde Ene-ret til Fiskeri af Laks og Ørred, men paa den anden Side ikke havde Magt til at haandhæve sin Ret. Følgen var, at den ikke blev respekteret, men at der stadig var Strid og Spektakel. Det udviklede sig dertil, at Kommissionen bl. a. udtalte, at det var overordentlig uheldigt, at Respekten for Loven formindskedes eller tilintetgjordes ved de Forhold, der herskede der. Der var derfor ganske naturligt et Ønske om at komme til en Ordning, og Opgaven herved maatte være en dobbelt. Først den: at skaffe Fred, Ro og Orden deroppe og dernæst: at fremme Fiskeriet af Laks og Ørred i Randers Fjord og Gudenaåen, et Fiskeri, som efter sagkyndiges Udtalelser har de bedste Udsigter til at blive overordentlig fordelagtigt og lukrativt. Der er jo nogen, der mener, at Randers Laks staar over al anden Laks i Verden, hvad jeg dog ikke tør paatage mig at afgøre noget om. Den første Del af Opgaven: at skaffe bedre Orden, lykkedes forholdsvis let, idet man gik den her i Landet ikke ubekendte Vej: at lade Staten betale. Staten købte Frisenvold Laksegaard og installerede der et vist Opsyn. Der blev fremdeles givet en vis Frihed til at fiske paa Fjorden paa den Strækning, som hører under Laksegaardens Territorium. Der er derfor nu Fred og Ro i dette Farvand, og de Søslog, som tidligere bleve leverede der, ere nu ophørte.

Det andet Forhold — Fremhjælpning af Fiskeriet af Laks og Ørred — frembød større Vanskeligheder. Der er nemlig her modstridende Interesser, Fredningsinteresserne og Fiskernes Interesser. Der er store Dele af Befolkningen deroppe, som ere stærkt interesserede i, at der gives stærkt los paa alle Fredningsbestemmelser, saaledes at de kunne fiske uhindret. Paa den anden Side staar Ønsket om at fremskaffe et virkelig godt Fiskeri. Man blev saa enig om Loven af 7. April 1900, som

i høj Grad bærer Præget af at være et Kompromis med de gode og daarlige Sider, som altid hæfter ved et saadant. Det anerkendtes imidlertid fra alle Sider, at den nævnte Lov betegnede et væsentligt Fremskridt fra den hidtilværende Tilstand. Den har nu virket en Del Aar, og saa vidt jeg ved, har den ogsaa fremvist gode Resultater med Hensyn til Forøgelsen af Fiskebestanden i Randers Fjord og tilgrænsende Farvande. Der er indkommet Beretninger, som synes at tyde paa, at Fiskebestanden virkelig er bleven betydelig forøget deroppe. Men Loven gjaldt, som bemærket af den højtærede Landbrugsminister, kun i 5 Aar, og allerede i Fjor var Tidsrummet udløbet. Det lykkedes dog ikke at blive enig om en ny Lov, man forlængede derfor den gamle af 1900 for et Aar, og nu staa vi saaledes atter overfor det Alternativ, enten at blive enige om et nyt Forslag eller at forlænge den tidligere Lov paa et Aar eller paa saa lang Tid, som den højtærede Landbrugsminister nu maatte ønske det.

Det Forslag, den højtærede Minister havde forelagt i det andet Ting, kunde jeg i det væsentlige tiltræde. Jeg betragtede det ganske vist ikke som nogen Forbedring af den nugældende Lov, der, som jeg allerede har antydnet, var et Kompromisforslag, og navnlig forekom det mig, at det gik noget for vidt i Retning af at imødekomme Fiskernes Interesser paa Fredningsinteressernes Bekostning. Jeg kunde dog i det væsentlige slutte mig dertil. Men der er desværre indført enkelte Ændringer i det i det andet Ting, som jeg beklager at maatte være en Modstander af. Der er saaledes indført forskellige Ændringer, som efter min Opfattelse i alt for høj Grad slappe af paa Fordringerne med Hensyn til Fredningen. Et æret Medlem i det andet Ting har i denne Forbindelse brugt et Udtryk, som jeg finder meget træffende. Han sagde, at det ved disse Ændringer ikke saa meget havde drejet sig om at faa Fredning som om at faa Fisk. Det er efter min Opfattelse ganske rigtigt. Interesserne i det andet Ting have udelukkende staaet paa Fiskernes Side og ikke paa Fredningens. Men at gaa yderligere ned med Fordringerne til Fredningsbestemmelserne, end man allerede var gaaet ved Regeringsforslaget, finder jeg betænkeligt. Jeg skal tillade mig at nævne de Ændringer, der ere vedtagne i det andet Ting, og som jeg særlig har Indvendinger at gøre imod. Fredningstiden skulde ifølge Regeringsfor-